

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Co vysloví Hospodin, jsou slova ryzí, stříbro přetavené do kadlubu v zemi, sedmkrát protříbené.“
Ž 12,7

Píseň 96 *Píseň novou Pánu zpívejte*

Modlitba: Hospodine, Pane náš, daruj nám své Slovo - to Slovo, které ztělesňuje Ježíš Kristus. Hospodine, Pane náš, daruj nám své Slovo - Slovo, které vyvádí z lhostejnosti, Slovo, které učí zájmu jednoho o druhého, Slovo, které vytváří svazky přátelství, Slovo, které dává touhu po pravdě, po spravedlnosti, Slovo, které dává naději a odvahu k životu otevřenému a vynalézavému ve všem dobrém, Pane, daruj nám víru ve Tvé Slovo, abychom bez nucení to, co slyšíme, uváděli v život, a to i při vši naší nedokonalosti, nemohoucnosti a omylnosti. Pane Bože, podpoř nás, bez Tebe zůstanem jak ryba na suchu, Bože, dej nám svého Ducha. Amen

Čtení: Mt 7,24-27 (kral.)

Píseň (Svítá) 216 *Nevím, Pane, co ti dát*

Text: 1 K 3,10-16

Kázání: Proč se staví dům? Abychom měli střechu nad hlavou, abychom našli příbytek, místo vhodné k bytování, k pobytu. Dům poskytuje ochranu a bezpečí. A co příbytek Boží? Chrám? Je místem pro nás, poskytuje nám Boží ochranu, blízkost, bezpečí. Hospodin Bůh pro nás vytvořil prostor, přijal nás do svého domu.

„Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá?“ (Píše apoštol korintskému sboru.) To je jiné podobenství, jiný obraz. Sbor je příbytkem Ducha Božího. Jsme jeho domem, stavíme mu chrám. Ne my v něm, ale on v nás. (Anebo mezi námi.) Potřebuje ochranu, bezpečí? Potřebuje někde přebývat? Spíše se tu naráží na funkci chrámu – tam se přichází, aby se člověk s Bohem setkal. Tam je jeho přítomnost. Tam je k nalezení. Chrám je kontaktní místo. Jistěže, Pána Boha můžeš potkat i jinde, ale v chrámu by to mělo být na jistotu. Tak i Duch, kam chce, věje (říká Ježíš), ale v jeho příbytku, v církvi, ve sboru, tam bys ho měl potkat najisto. (Opravdu?)

Podobenství o chrámu má svoje meze. Sbor přece není a nikdy nebude nic hotového jako nějaký barák. Sbor žije, je v pohybu, je na cestě. Koneckonců, když Písmo mluví o Duchu Božím, myslí tím přítomnost Boží, kterou můžeme vždycky vnímat jen v jeho projevu, v pohybu, v události. Spíše než o hotovou budovu jde tady o budování, o dění, tvůrčí činnost. Před 80 lety tady na kopci ve Střešovicích evangelíci postavili tento kostel. Ovšem, jestli byl a je anebo nebyl a není příbytkem Ducha Božího, záleželo a záleží na tom, co se tady mezi lidmi dělo a děje. Určitě si toho byli ti stavitelé vědomi a - abychom na to náhodou nezapomněli a neusadili se - vyslali nás na cestu výzvou nade dveřmi: „Hledejte Hospodina!“

V téhle třetí kapitole epištoly korintským apoštol mluví o růstu a budování. Mohlo by se zdát, že se to týká počátků sboru a církve, misijní práce, zakládání nového sboru, počátečního formování společenství. Ale budování sboru či příbytku Ducha nikdy nekončí (až snad v „onen den“ ...?). Na některých teologických fakultách se dokonce přednáší jako zvláštní disciplína praktické teologie *Budování sboru*. Možná něco jako management, jak sbor dále vést, pečovat o něj systematicky. Určitě nejde jen o početní nárůst, nýbrž podporu toho dění, kterým provívá Duch Boží.

Apoštol si v tom obraze budování všímá role stavitelů. Zřejmě má na mysli kazatele, misionáře, pastory. Pro dnešek se mi to zdá jako příliš zúžený pohled. (A taky se mi nechce rozebírat střešovické faráře, bývalé ani současné!) Reformace přece objevila všeobecné kněžství věřících, nezprostředkovaný vztah věřícího s Bohem. A pro mne to znamená, že to podstatné tvoříme společně. A myslím ostatně, že pro skutečné vytváření společenství tady mnozí udělali a dělají víc než my faráři. Všichni jsme spolutvůrci, spolupracovníci, stavitelé.

- - Co se vlastně staví? A jak?

Ještě dříve však, než se pustí do popisu nadzemních stavebních prací, připomene apoštol (skoro jakoby mimochodem) základ. Je položen a jiný být nemůže – je jím Ježíš Kristus. Samo o sobě to nijak nepřekvapuje; děti v nedělní škole zkoušejí nabídnout tuto odpověď v podstatě na jakoukoli otázku (kdo chodil po vodě? kdo vzkřísil Lazara? kdo odpustil Zacheovi? kdo počmáral tabulí?). Nepřekvapuje, že základem je Ježíš Kristus, jen ze souvislosti dodejme: ukřižovaný. Otázka je, co se tím myslí, co z toho plyne. Základ není vidět. A není vidět, zda na tom základu opravdu stavíme. Uniká to vnějším pohledům, uniká to povrchnímu posouzení. Ukřižovaný není výkladní skříní ani vývěsním štítem. To, co je vidět, čím se příbytek Ducha obrací do náměstí, není palestinská historie Ježíše Nazaretského z 1. století obecného letopočtu. Ale to, co je vidět, co je patrné, se přece o ten příběh opírá, je s ním pevně spojeno. Na něm stojí. Z něho roste.

A co to je? Apoštol nám přesně nepoví. Jen ze souvislosti se můžeme domýšlet, že jde o vztahy. Proto mu tolik vadí, že se v korintském sboru vytvářejí skupinky, frakce a fankluby, které se hlásí k jedné či druhé lidské autoritě, vzájemně se napadají, jedni na druhé se vytahují, jedni druhé ponižují a ti jim to zas vracejí. A Ježíš Kristus ukřižovaný? Příběh jeho kříže je ztělesněním slov, která označil za hlavní životní osu: „Miluj Pána Boha svého z celého srdce svého a miluj svého bližního jako sám sebe!“ Na tom základu se buduje sbor, společenství církve jako příbytek Ducha. Každý přitom staví, jak umí, jak je mu dáno. Někdo ze slámy, ze dřeva, jiný ze zlata či drahého kamení. Nehodnoťme teď tyhle materiály z hlediska jejich stavebních kvalit (apoštol zřejmě nebyl stavař). Nejde ani o estetiku, jde o pevnost a trvalost. Všechno to projde zkouškou ohněm. Není přitom tak docela jasné, co je asi tou slámou a co cenným kovem. Možná to ani nedovedeme posoudit – „onen den“ odkazuje k Božímu soudu. A ten bývá podle biblických představ plný překvapení... Apoštol nicméně věří (a není v tom mezi biblickými svědky sám), že i ten, komu všechno shoří, bude zachráněn.

Co snad (aspoň ze souvislosti) se můžeme dohadovat, že apoštol nejspíš za nějakou slámu považuje „nadnesená slova“, „lidskou moudrost“, možná bychom dnes řekli, co je populární, co frčí, co zabere, ale je to povrchní a jaksi duté. A naproti tomu, co je cenné, jsou nejspíš vztahy ryzí, pravdivé. Vztahy jsou něčím, co je mezi námi. Ryzí, pravdivé vztahy mohou být i mezi těmi, kdo sami nejsou dokonalí. Síla a moc Božího Ducha se podle apoštola ukazuje v lidské slabosti. Z moci Ducha, z pevného základu v Kristově kříži můžeme se, slabí a křehcí, jedni k druhým vztahovat s důvěrou, pravdivě. Je to proces, cesta s odbočkami, pády a zákruty, cesta, na kterou však stojí za to se vždycky v pokoře vracet.

Duchu svatý, zavěj zčerstva, ať „srdce otupená v údivu procitnou, zmámená vůní nepoznanou...“
(Oboroh: Vítr) Amen.

Píseň 420 *Slunce pravdy, milosti*

Ohlášky, sbírka

Píseň 480 *Srdce k srdci*

Přímluvná modlitba + Otče náš

Poslání: „Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.“
Ko 3,13b-14

Požehnání

Píseň 192 *Dobře staví, kdo zná a ví*